

אחת שמים, אחת שמים, מי מכם יחוש במעים ?

* * *

איש צבא אנכי, אנשי צבא כלנו !

בני עם סגולה גבורים משונים הנם ויודעים תכסיסי מלחמה על בורים, ובקיאם בכל מיני סגולות בדוקות ומנוסות לכבוש של „ספרא אחרא“ ולעצירת המגפה והחלי-ירע רחמנא ליצלן.

מה עשו ?

אחינו האשכנזים נתכנסו בנעריהם ובזקניהם לתוך בית המדרש, והיום יום הושענה רבה, יום גמר הדין, באו בקובלנא לפני בורא כל היצורים וצעקו אליו בקול : „הושענא, אלהינו ל ס ע ג ך בוראינו, הושענא ! ולסוף אחונו את ההושענות בידיהם ודפקו חלגרים בלי חושים ישר להקדוש ברוך הוא ע"פ מענו הפרטי הידוע ליודעי חן, ולבל השלם חלילה עינא כישא בתלגרים ערכו את הנוסח בלשון ארמית קצת, לשון זו, שמלאכי השרת אינם נזקקין לה, לאמר : „מצלאין אנחנא ותבעין רחמי מן קדם אלהה מרי שמיא וארעא שישלח רפואה, שלמה לכל החולים ויעצר את המגפה בעגלא ובזמן קריב הושענא !“ ועל החתום באו כל הנאספים בחביטת ההושענות יפה יפה ובצעקות „הושענא אלהינו, הושענא“ עד לב שמים וכותלי בית המדרש—מודעזעים ורועשים !

הפקחים שבהם אולו מיד לבי-דאר התלגרפי ודפקו תלגרמים לנדיבי עם דבכל אתר ואתר, לעורר רחמים בכל לשון שהם שומעים ולפהח את אמתחותיהם לעזרת החולים והנגועים, כדי לעמד בפני הפורענות רחמנא ליצלן.

ויתרם הגיחו כאריות מתוך שכונתם הנרפשה ומתוך בצהם

בנכרי—מלחמת חנופה באויב הכללי, בשונא ה ח י ד קי. אל ח'ינה ורך, אל פחד ואל יראה, לא ננוח ולא נשקט עד אשר...

איש צבא אנכי, אהה שמים, אחת שמים, מלחמה למות ולחיים !

* * *

איש צבא אני !

על משמרתו הכן עומד אנכי !

לא בגדי שרד מלבושי, ולא כתפיות זהב על כתפי. את השחור שבשפמים על שפתי לא סלסלתי ואת הניצצים שככפתורים לבגדי לא תפרתי ; את חרבי לא מרמתי וחצי אשפתי ברעל לא משחתי ; אין לי מבצר, חל וחומה, אין לי חנית, רובה ורמח ; תכסיסי מלחמה לא למדתי ובעיני הריגה ושפיכת דמים לא נסיתי. בהותחים לא במנמתי ועל אניות שכיון רגלי מעולם לא דרכו.

ובכל זאת, איש צבא אנכי, איש מלחמה הנני !

בית מרקחת הוא מבצרי ; בקבוקי „סובלימה“ ו„פניקה“ הם חרבי וקשת. ארונותי מלאים סממנים חריפים, וסמי רפואה שורפים הבשר החי ויש לי חמץ ואלכוהול ליִשפשוף האברים ; ומטליות ותכריכים של בד לעטיפת חללי מגפה יש לי, ו„במריה“ שלמה של „אנטיספטיה“ ממלאה את רצפת חדר. המים המאודרים הם חצי, רגבי השיר הם כדורי תותחי !

ועומד אנכי על משמרתו מוזין כליסטי בכל כלי משחית.

אני החלש אומר : גבור אני !

הביטו וראו סביבי : מפקד פניקי אני, שר סובלימי

אנכי !

„איש צבא אני !“

איש צבא אנכי !

פתק' קטן לי שגרו : „קום, עמוד על המשמר ! קום וצא לקרב ! חיש מהר את קולמסי שברתי, את המון גירותי פורת, ספרי ופנקסי נעלתי ומלשכת-הסופרים שלי עפתי וברחתי ; לילדי בחם נשקתי ורעיתי עד פתח ביחי לוותני כשפגיה מכסיפין ואמרה : ה' עמך גבור החיל !

ואני הקמן והצעיר, אני הרך והצנום שנסתתי את מתני החלשים וכאלכסנדר מוקדון בשעתו, אל מחנה הלוחמים בעל כנפי נשרים דאיתי.

כי באו עלינו אויבינו, יחד שתו עלינו סביב, הסתערו כלם במליוניהם ובמלירידיהם, מלאו את כל רחובותינו, תקפו עלינו סימין ומשמאל, מפנים ומאחור, ממזרח וממערב, מצפון ומדרום ; נתחבא האויב הנורא בחורים ובסדקים וכאריה בסכה יארב לנו במסתרים לחטף עני ועשיר ; קטנים הם שונאינו, דקין מן הדקין וסמוין מן העין ; ערוסים ומתוחבלים הננסים הקטנים האלה, ובכחינת „רואה ואינו נראה“ הם נתחבים בנחירינו, בפיותינו ונדחקים מתחת לצפרנינו יבכל נקבי אברינו וחלליהם, לועגים הם לכלנו, מושיטים לנו את לשונותיהם בפנינו ושלא בפנינו ומפילים בנו חללים חללים.

את אשתי ובני הפקרתי ויצאתי לקרב, ולנקמה ! גורו כפני אתם הננסים, הנני ורדפתי אחריכם כסער מתחולל ושפכתי בכם את כל חמתי ובערתי אתכם מקרבנו.

מלחמה לכלנו, כיהודי כטושלימי כנוצרי, כצועני, כעותומני

אאמר את מלחמתי.

איש צבא אני; הריני כוחן ובורק גנוי נסתרות, ברחובות
ובסמטאות, בפנות ובכל בתי המחראות, וכלי בר בשעתו
במדינת הליליפוטים אפיל עליהם אימתי, אימת הארי
על המפגיע, אמטר עליהם באפקטווי מכול של מי סובלימה,
אורה עליהם זיקים של פניקה ואבני בליסטראות של שיד
כלורי, אעשה חזיונים צררר! צררר! — וברוך שפטרני
מכל החידיקים ומכל מרעין בישין.

ואתם הנכירים העשירים סוגי הלב! ואתם הקבצנים
פחדנים, שפנים, ברחו לכם לכל הרוחות והשדים, הפליגו
לים ונוסו ליבשה, עופו לעכו ודאו לזכרון, כל עוד
נשמתכם בקרבכם, נוסו ההרה וברחו הגאיה. אל תביטו אחריכם
פן אזרק עליכם „מים מהורים“!

שר צבא אנכי, סובלימה מימיני ופניקה משמאלי, מי
ידמה לי ומי ישוה לו!
שמשון הגבור אנכי ואומר: המות נפשי עם חידיקים,

לא! זר הרומי הנני וקורא בזעם: אוי למנוצחים!
עומד אני חמיד על משטרתי בין בקבוקי וצנצנותי,
האפיקטווין בימיני והתחבשות בשמאלי וזוהי עבודתי:

למרח מרח בכל כח
להלחם באויב בלי סלח
מרח ומרח בלי נח

איש צבא אני, אחת שתיים, אחת שתיים, מי מכם יחוש
במעים?

י. קרניאל

בשבתי על המשטר בלשכת „העזרה“ לחולי המגפה.
חיפת, יום תושענא רבת התרע"ב

ואשפתם אשר ברחובם הידוע, ומנינים אחרים החפרצו לתוך
הרחובות וילכו בסך, ורבים הזקן, נמור קרתא זה, בעל הדרת
פנים וקפומה של משי, הלך קומטיות בראשם. בימינו אחז
סכין גדול, בשמאלו פקד על גרוד לוחמיו ובפיו הקדוש קרא
פסוקי דזמרה מתהלים ומיתר מיני פיוטים שהם סגולה
בדוקה לעצירת כל מרעין בישין, וכל ה„עם“ הנוהה אחריו
עונים ואומרים אחריו וסביבם נשערה מאד.

לאן הם הולכים? הולכים גבורי עמנו בשליחותו של
רבם ביד חזקה ובזרוע נטויה לאמר מלחמת קדושה על
מלאך המות, הולכים הם לשדה הקברות להאבק ולגרש את
את סמאל וכת דיליה ואת כל יתר מדאכי חבלה.

ולמראה „המלחמה“ הזאת בני ישראל נבעתים; הזכרים
ענן של עצבות עולה על פניהם וחודר לתוך לבם; נשים
דעתן קלות מיד הן מתבהלות ומפחדות אימת מות וצמרמרת
של חרדה עוברת בכל איבריהן, בני ההמון, הדמיון
נופל אותם ומוסיף עליהם נופך משלו ומתאר להם מיתות
משונות ופגעים רעים; תינוקות של בית רבן וקונדסים
מתכנסים למיניהם בכנופיה ונשפלים אל „גדיוד הלוחמים“
ורצים לפניו כגדיים לפני העדר; ערלים עומדים ותוחים,
מביטים, שומעים ומחייכים...

* * *

אבל אנכי, איש צבא אנכי!

בית-המרקחת הוא בית מדרשי; הרופא — רבי
ומצוותיו — תורתו; קנה האפקטווין הגדול שבידי הוא
סכיני, ומטליות התחבשת הן ההושענות שלי ומליתני.
החידיקים הקטנים הם מלאכי-החבלה שלי ועליהם